

הארץ

www.haaretz.co.il

VOL 8726034, JANUARY 19

יום רביעי ט' בשבט תשס"ה, 19 בינואר 2005

איש שב"כ נהרג בפיגוע
התאבדות בגוש קטיף;
אבו מאזן פועל בעזה
לגיבוש חזית נגד חמאס

המחבל התפוצץ לאחר שעבר בריקה ראשונית במחסום; מערכת הביטחון תחקור מדוע לא אותר מטען הנפץ

חשוד בפיגוע חראל,
אלוף בן וארזון רגולר



ערד שיר

בפיגוע התאבדות שאירע
אתמול בצומת גוש קטיף נהרג
איש סב"כ, ערד שיר, בן 36
סגן יבנה שכעת האנשי כוחות
הביטחון נמצאי, כיום אדם באר
הן קשה מאוד קיבל על עצמו
אחריות לתקפת, הספירה
בהגדרת טקפת בידי הישית,
אבו טאה.

הפיגוע אירע בעת שהיר
הישיה, מחסום עבאס ואבו
טאה, הניע לדבוקה, לשב
פנישות עם הפלטים והפלסטי
בים החמושים בפתח, טראס
ובנידאר האיטלאני, בפנייה
היו פועל אבו טאה להשת
הפסקת את זכי לבנייה והיו
גבר פקילות חסאס מרצית
גורמים בפתח אחרים כי בימים
האחרונים חישנה הנכונה כי
פנה לגידאר האיטלאני על
הפסקת ירי ממצות מרגמה ירה
טות לתוך טעה יפדאל, והאר
בן רחיר משטעונית את נפה
פעילותו מרצית, חסאס

את הטען טנשא פליו, לפיגוע
קריה התרעה על סיכור אספד
של אדם חסאס, אך ככל שניתן
היה למד אטף לא היה מראש
סירע מסיק על כך טראס
טישא על טוהגדה נפד, מער
בת הביטחון תחקור מדוע לא
אירע הטען.

הרדוג, ערד שיר, הוא רבו
שנה בשב"כ, נשיא חאן לשיר
של בשב"כ התפדים בימים
הירובים בריקה פניוית, כר
לכיר אס היה ליקי בדרך הכר
קו של המחבל, ומדוע לא אירע
הטען ערד כהנס נכנס האיש

לחור הטובה שבו התפוצץ.
היום יבנס ארס ומטסלה,
איראל שיר, את הקינס המר
כי-ביטחוני לוח בהסלסה, עד
שתחבור תמנה הטען בודד
הפלסטינית, יטישן גחיל
בכוחות מבצעים נקודתיים,
הדור משפיות טחורות לוח
מגבל (מטור או טעיית) באור
רים שונים מרצית, שהורבת
מטען פיגור חסאס המרג
טות.

עוד בציורים ארסא

טמשיך בפעילות, אך נמנע
אתמול מירי לחור שכת
יפדאל.

יפדאל לא חסנה לפי טעה
מדיניות והפעלה שלה מרד
סר צוח, רחיר הפיגוע שאירע שם
אתמול, הפיגוע אירע טקט לפני
שבע בערב, אנשי הסב"כ שלו
בכר אנכדה צבאי, עצרו לכר
קו פלעחיואי טנכס במכנית
נפדת, מכירן האדינס, הוא
כלה לתוך קרואן לצורך שיר
בת הדפוס על ביו - ואורפעל

נשמה של ילד וראש של מבוגר

חברים מספרים על עודד שרון ז"ל

חברים ובני משפחה של עודד שרון ז"ל התאספו בביתה של אשתו ואם שלושת ילדיו, כדי לספר על האדם, איש השירות ובעל המשפחה האהוב, שבלם מחבל בגופו

לימור קליפה

עורכת משנה מבט מל"מ

ביום שלישי, ח' בשבט, התמוצץ מחבל מתאבד במעבר ארז. בפיצוץ נפצע קשה א', קמ"ן החטיבה. עודד שרון, בן 37, רכז שירות הביטחון הכללי, נהרג בפיצוץ. עודד לא היה אמור להיות במעבר באותו היום, אלא הוקפץ למקום כדי להחליף רכז אחר. המחבל נבדק פעם אחת ועבר את תבדיקה. לעודד הוא הגיע רגע קודם שבוצעה בדיקה נוספת. המחבל הפעיל את המטען בעמדו סמוך לעודד, בטרם ייתפס, ובשבריר שנייה נקטעו חייו של עודד שרון ושונו חייהם של בני משפחתו וחבריו לעד.

באמצע חודש מרס התאספו חברים ובני משפחה של עודד, בכיתה של רנית, אשתו ואם שלושת ילדיו יובל ירדן ודניאל, כדי לספר על עודד ל'מרכז למורשת המודיעין'. כולם דואבים, כולם כואבים, חסרים, מספרים על אדם צוחק, שמח, איש של אנשים, איש שכולם התאהבו בו ואהבוהו. כשישבו, מנסים להגדיר את המהות של עודד בכמה מילים.

לחפש את הדרך לומר מי היה,
לשים את האצבע על התכונות
העיקריות שלו, אמרה אמו: "היו
לו נשמה של ילד וראש של
מבוגר". כולם הביטו בה, מבינים
שזאת ההגדרה שחיפשו כל הערב.
"מי שהכיר אותו טוב מתקשה
להתאבל על עודד" אמר י', חבר
טוב מהשירות, "לא כי אנחנו
בורחים, אלא כי אנחנו זוכרים
את עודד הצוחק, הציני. אני זוכר
אותו בכל רגעי השובבות והצחוק.
איבדתי חבר טוב מאוד. לי הוא
חסר מאוד".

י' הכיר את עודד במבחנים לשירות. לפני כן שירת עודד כחוקר נוער בתחנת המשטרה בראשון לציון. י' ועודד המשיכו לפתח קשרים ומאחר שהתגוררו באותו אזור, החלו בנסיעות משותפות לעבודה מדי יום: "דיברנו הרבה על העבודה שלו במשטרה; אני סיפרתי לו על השירות הצבאי שלי. היו לו הרבה מאוד סיפורים כחוקר".

ההכשרה לשירות הייתה קשה וארוכה וכולם עבדו קשה, אך עודד, שהיה אוהד מושבע של הפועל תל אביב, לא ויתר מעולם על משחק. י: "הוא היה מקבל נזיפות על כך. כשכולנו היינו ספונים בחדרים ולומדים והיה משחק של הפועל, הוא היה בורח לטלויזיה. לא אחת הוא 'חטף על הראש' בגלל זה".



"במחלקת חינוך עם חולמה בחור"

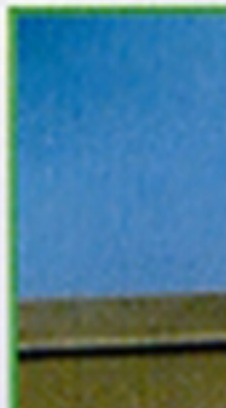
נ', המנהל הראשון של עודד בשירות, מרחיב: "כולנו הולכים עם תגי עובד. עודד הלך עם השרוך האדום של הפועל תל אביב. שום דבר לא דחה משחק. פעם הוא אפילו כתב לי בתכנית עבודה, כדי שלא יהיה לי שמץ של ספק, באיזה יום מתקיים משחק של הפועל..."

י': "עודד רצה מאוד להיות חוקר. הוא המשיך את ההכשרה הארוכה לשירות בידיעה מוקדמת שהוא מחמיץ משהו, וסיים אותה עם הרבה חששות. אבל כשהתחלנו את התפקיד הוא התחיל ליהנות, מה שנעשה במהלך הזמן להנאה צרופה. הוא ראה את החופש, את הייחוד ואת האפשרויות שיש בתפקיד, שמצריך המון אתגר חשיבתי. זו איננה עבודה שגרתית. הוא מצא בכך תועלת רבה".

נ': "בסביבות מרס 2004 נכנס אליי עודד לריאיון ראשון, אחרי שנאמר לי שהוא חולם להיות חוקר ולאחר שכבר הוחלט שהוא יהיה רכז. בשיחה הראשונה ראיתי בחורצ'יק קירח, חייכן, עם חולצה בחוץ. אמרתי לעצמי: סוף סוף מישהו הולך פה כמוני עם חולצה בחוץ... עודד סיפר לי שהוא אב לשלושה ילדים, בן 37, כבר לא ילד. מאוד קסם

לי הטיפוס.

אף שלא קיבל את התפקיד שרצה, עודד יצר קשר ראשוני מדהים עם כל הגורמים - עובדים בשירות, גורמי משטרה, גורמי צבא. הוא רק סיים קורס וכבר דיבר עם מח"ט בגובה העיניים, בלי שום בעיות. אמרתי לו בשיחה, שתפקיד של רכז הוא תפקיד ייחודי: אתה לבד, עצמאי, יש הרבה מאוד חופש. מה שתביא אתך, בעצמך, אלו הדברים שאתה עושה. והוא עשה את זה בצורה טובה מאוד, השתלב מהר, תפס פיקוד. הוא תפקד בצורה מעולה, למד מהר. הרגשתי שסוף-סוף יש לי מישהו שאני יכול לסמוך עליו".



עודד ונועם, נועם ועודד

רעיה בירן, שהייתה מורה ומנהלת בבית הספר שלמדו בו עודד ואחיו, שמעה בחדשות בוקר יום רביעי על הפיגוע: "בהתחלה לא קישרתי, כי לא ראיתי אותו כבר שמונה שנים. אבל לפני שיצאתי מהבית, ראיתי פתאום את התמונה בטלוויזיה ואמרתי 'זה נועם ועודד'. נועם ועודד היה 'מושג' בבית הספר. הם היו צמד, שני אחים, שאחד שמר על השני. באותו היום הרימה אליי טלפון מורה נוספת מבית הספר ושאלה אותי 'זה נועם ועודד?'; עד כדי כך השתרש הביטוי בבית הספר". רעיה נמגשה שנית עם עודד בתקופה שעבד כחוקר במשטרה, והיא, מנהלת בית ספר, נזקקה לעתים לשירותיו, ועדיין זכרה אותו כעושה קונדס מבית הספר היסודי: "יום אחד הוא הגיע לבדוק בעיה שנחקלנו בה בבית הספר. ישבנו אצלי בחדר ודיברנו, והוא שאל אותי אם אני זוכרת את הסיפור על נעלי הספורט. הוא התכוון לתקופה שבה בבית הספר לא הרשו לנעול נעלי ספורט ביום-יום, אלא בכניסה לאולם הספורט בלבד. והוא אמר לי שהוא אף פעם לא הבין את זה, ורק כשבגר הבין שבעצם מה שהמורה ניסתה לעשות, זה לשים להם גבולות, בעולם שאין בו גבולות. הוא אמר שהוא מרגיש שאנחנו חיים בחברה שאין בה גבולות, וכנראה מאחר שאנו חיים במדינה שגם אין לה גבולות

פיזיים מוגדרים, אנו מתנהגים כאילו אין גבולות כלל. אנשים צריכים גבולות ומסגרות, הוא אמר. ואני ישבתי שם וחשבתי לעצמי: הילד השובב הזה, הנה הוא פתאום מדבר על גבולות".

הסיפורים על עודד הקונדס זרמו מכל עבר. ברוריה, חמותו של עודד, זוכרת אותו עוד מהימים שלמד עם אחותה הגדולה של רנית, דלית, באותה כיתה: "הכרתי אותו בפעם הראשונה בשנת 1982. הוא היה השובב התורן של הכיתה הכי שובבה במחזור של הגימנסיה הריאלית.

המחבל הפעיל את המטען בעמדו סמוך לעודד, בטרם ייתפס, ובשבריר שנייה נקטעו חייו של עודד שרון ושנו חיהם של בני משפחתו וחבריו לעד

אני זוכרת אותם משתוללים ברחובות, צוחקים בבית. הוא היה הרוח החיה בכיתה. יום אחד, אחרי שנים, רנית מספרת שהיא הכירה בחור והוא מגיע לבקר. אני פותחת את הדלת, והנה, עודד חזר אלינו, והפעם כחבר של רנית. אחרי שנתיים כבר הייתה חתונה....



משפחת שרון: עודד, רותם, אבנר, ירון ונחש

עודד היה כאילו שני בני אדם: אחד חס מאוד והשני רשמי ומחושב. ילד שובב ובוגר. אבל אחד הדברים הכי יפים בו היה האבהות: הוא היה אבא מדהים. ב'שלושים' דלית אמרה שאתה לומד להכיר כמה אדם חשוב לך, כשהוא מת. לא חשבתי שכל כך ארגיש בחסרונו. אני חשה אותו כל יום, כל היום".

תמיר מכיר את עודד מבית הספר היסודי. הם למדו יחד בתיכון, התגייסו יחד לצבא וקיבלו מספר אישי עוקב. הם שירתו יחד, תמיד יחד. תמיר: "הדבר היחיד שגרם לי בסוף מסע הכומתה לעלות בשביל הנחש למצדה, אחרי 80 ק"מ, עם המאג עליי, זה עודד".

אחרי הצבא המשיכו תמיר ועודד להתחולל ולהשתולל,

ושמרו על קשר גם לאחר שנישאו והתמסדו. תמיר:
"שבועיים לפני הפיגוע דיברנו על מה שעודד יעשה כשיצא
לפנסיה כעובד מדינה, ואותי יקרעו בשוק הפרטי. הייתי
לא שקט כל השיחה ואמרתי לו 'עודד, שמור על עצמך'.
כשהיינו בצבא, פעמיים הוא נפגע. מתוך 200 איש שהיו
אתנו, כשהיה פיצוץ, מי שנפגע היה עודד. לא הייתי שקט
כשהתגייס לשב"כ ולא הייתי שקט באותה השיחה. הוא

הוא ראה את החופש, את הייחוד ואת
האפשרויות שיש בתפקיד, שמצריך המון
אתגר חשיבתי

היה החבר הכי טוב שהיה לי בחיים. עברתי אתו חוויות
שבשום מקום אחר בעולם אי אפשר לחוות עם חבר. מעט
אנשים זוכים לחברים כאלה כמו שאני זכיתי לעודד בשנים
הללו. הכול היה קל כשעודד היה לידי".
כפיר מכיר את עודד מגיל שבע: "הוא היה איש המזל. היה

זוכה בהמון דברים. אני אף פעם לא הייתי זוכה בכלום. המזל שלי היה עודד. מזל שהיה לי חבר כזה. והוא עוד אתי. עודד היה איש עקרונות: יושר, אמינות, ועם זה היו בו גמישות וקלילות. הוא היה תמיד אחראי על הבנות ותמיד היה משיג מה שהוא רוצה, ועל זה יש המון סיפורים. הוא היה האח שמעולם לא היה לי."

נשמה יתרה

לשירות הגיע עודד כאמור מהמשטרה. למרות ההכשרה הארוכה, למרות השעות המפרכות, תמיד מצא זמן לשמור על קשר עם חבריו מהמשטרה. אדוה: "עודד הגיע למשטרת

ראשון לציון לפני עשר שנים בערך, ואני קיבלתי אותו לתפקיד. כולם אהבו אותו. עד כדי כך התקשרנו, שנהפכנו למעין מסגרת משפחתית - לכל הטיולים יצאנו יחד, הילדים היו יחד, שבתות בילינו יחד. הוא היה החוקר הכי טוב שיש. מאז שעודד איננו, שום דבר לא אותו דבר".

יאיר: "הכרתי את עודד ב-1998. הייתי קצין נוער חדש, ועודד היה חוקר נוער. שאלתי מה צריך לתפקיד חוקר נוער. היום אני יודע, שמה שצריך זאת נשמה יתרה. לדעת לשים אצבע על ילדים שאפשר ליישר ולתקן, ולתת על הראש לאלו שחצו את הקווים ואשר לא יחזרו להיות אזרחים מועילים. עודד ידע לעשות את ההבחנה הזאת, כמו בכל דבר שנגע בו, בין עיקר לחפל. היו בו שובבות נעורים משולבת בסרקזם והומור שחור. צריך הומור שחור כדי לעבור דברים שאנחנו עברנו. יש אנשים שעוברים את כל החיים בלי לראות אדם מת, והיו תקופות שאנחנו רצנו מגופה לגופה. בשביל זה צריך הומור שחור. מיחסי קצין-פקד נעשינו בתוך חודש לחברים טובים. שתי המשפחות התחברו



איש עקרונות. יושר ואמינות עם רגישות וקלילות

הוא תפקד בצורה מעולה, למד מהר.
הרגשתי שסוף-סוף יש לי מישהו שאני
יכול לסמוך עליו

מאוד. קשה מאוד לדבר על עודד בלשון עבר, כי הוא היה
חלק מההוויה שלנו במשך שנים. הוא חסר לנו".
יעקב, אביו של עודד: "מאוד חששתי כשעודד הלך למשטרה

וגם כשהלך לשירות. אמרתי לו 'אתה כבר לא ילד צעיר',
והוא ענה לי 'אבא, אני מאובטח על ידי כוחות שונים, אני
הולך עם אפודים'. אפילו לא תיארתי לעצמי שיכול לקרות
לנו דבר כזה. כשנודע לי, הייתי בלאס וגאס, ונועם אמר
לי בטלפון 'היה פיגוע ועודד איננו'. זה לא נראה מציאותי,
לא חשבתי שיכול לקרות דבר כזה לאנשים מהסוג הזה.
מוקדם יותר באותו הערב עשיתי סבב טלפונים, כמנהגי,

לכל הילדים. דיברתי עם הבנות של עודד. חמש שעות אחרי זה נועם צלצל ולא הבנתי למה הוא מתקשר, הרי כבר דיברנו..."

צ' ועודד התחלפו זה בזה בתפקידם. אף שעודד לא רצה בחילופין, יצרו הוא וצ' קשר מעולה כבר מהרגע הראשון: "הפן הבין-אישי של עודד הוא מדהים, היכולת שלו לקשור קשר... הוא היה גם איש משפחה מדהים, פשוט לקנא.

יום אחד, אחרי שהוא כבר נכנס לתפקיד, הוא סיפר לי שהוא מפתח מבצע מודיעיני, ששנתיים לפני כן אני ניסיתי לבצע, ללא הצלחה. שאלתי אותו אם הוא יודע שהוא הולך ל'שידור חוזר', והאם הוא מודע לקראת מה הוא הולך. הוא עמד בחיוך ממזרי, ובמשך חמש דקות דקלם לי בעל פה את כל הפרטים.. הייתי המום. אני לא מכיר רמה כזאת של יסודיות. איחלתי לו בהצלחה. אחרי כמה ימים ישבתי במשרד, והוא פתח את הדלת בתנופה, הסתכל עלי בחצי חיוך, ואמר: הצלחתי. זה היה רגע של התרוממות רוח גם עבורי. עודד לא זכה להמשיך במבצע אני שמתי לי את זה כמטרה אישית. לפני שבוע השלמתי את המשימה ומבחינתי, זו סגירת מעגל מול עודד."



על, ראש היחידה, מבהיר כי המסירות של עודד לעבודה הייתה בלתי נדלית: "יום אחד רנית הייתה בטיול, והתרחש לט פגיע נורא במחסום ארז. ידעתי שעודד בבית עם הילדים ושיגרתו למקום רכו אחר. ב-8:00 בבוקר קיבלתי טלפון מעודד, הוא עדכן אותי ואמר שהוא יורד לשטח. אמרתי לו 'שלילי, אתה נשאר עם הילדים בבית!'. אחרי 20 דקות שוב עודד מתקשר ומספר שהשיג בייביסיטר. אמרתי לו 'שלילי', ואז מצאתי את עצמי במצב שבו הרכז נותן לי משוב מקצועי ומספר לי מדוע הוא צריך לרדת לשטח. הוא אמר שפיתח יחסי עבודה עם כל הגורמים ושאל: 'אם יש אירוע כל כך קשה ואתה לא נותן לי ללכת אליהם בזמן הזה, איך איראה מחר בבוקר מולם?... לא היה לי אלא לשאול אותו אם אפשר לסמוך על הבייביסיטר. הוא אמר שכן, וישר ירד לשטח'.

ר' הוא המנהל האחרון של עודד בשירות. הוא מספר על היום האחרון בחייו של עודד, כשירד לשטח, אף שלא היה אמור להיות שם אלא החליף רכו אחר: "המבט בעיניים כשביקשתי ממנו ללכת הספיק לי. הוא ירד בהתלהבות. דיברתי אתו כשהיה בשטח. עודד איתר את המפגע ואמר לי 'שמע, הוא אצלי'. שמעתי את

השמחה בקול שלו, את התחושה של 'עשיתי את זה'. אכן,
עודד איתר את המפגע, שקטף את חייו. את המחיר משלמים
כעת כל אוהביו ואהוביו.

לא איש של תודה היית. היית איש של
עבודה. הביטחון זרם בעורקיך עוד בטרם
הגעת אלינו



המסירות של עודד לעבודה הייתה בלתי נדלית



דברי אבי דיכטר, ראש שירות ביטחון
כללי, על קברו של עודד שרון ז"ל

"ביום שלישי בבוקר, השכם בבוקר, יצאת עודד למשימה שתכליתה לבלום מחבל העושה דרכו לדרום הרצועה. משם, מהדרום, היה אותו מחבל אמור ככל הנראה לעשות דרכו לעבר גוש קטיף, לפיגוע רצח נוסף ביהודים, רק משום היותם יהודים.

אתה עודד, עם אנשי שירות נוספים, חברתם לחיילי צה"ל לצורך ביצוע המשימה. עוד משימה מגוונת שביצעת בעת האחרונה, באותו מקום אשר בו סוכלו כל כך הרבה מחבלים מרצחים - למעלה מ-100 בשנתיים האחרונות.

כמה אנשים חבים את חייהם לך ולשותפיהם למשימה, מהשירות ומצה"ל, לעולם לא נדע.

אנחנו כאן, שבאנו ללוותך בדרכך האחרונה, אומרים לך בשם תודה, ומתפללים להחלמתו של א', קמ"ן החטיבה, שהיה לצדך במשימה ונפצע קשה.

לא איש של תודה היית. היית איש של עבודה. הביטחון זרם בעורקיך עוד בטרם הגעת אלינו.

האדם שבך והלוחם שבך חברו יחדיו כאשר ביקשת לוודא שהאיש שעצרת במהלך המבצע, הוא הוא המחבל המבוקש. הלוחם שבך - כאשר בחנת ביסודיות רבה כל פרט וסימן מזהה. והאדם שבך - כאשר גם מול המיועד למעצר, נהגת קודם כול כפי שנוהגים בבן אדם, גם אם מדובר בפלסטיני, גם אם מדובר בחשוד.

קיבלת אותו אליך לאחר שנבדק, ורגע לפני שבוצעה בדיקה נוספת. האנושיות שבך, זו שעליה אנו מחנכים ומתחנכים - הייתה הפעם בעוכריך ובעוכרינו. המחבל, שהבין כי בעוד רגע קט ייחשף מטען הנפץ שעמו, הפעילו וקטע באחת את מסלול חיך. בלמת אותו בגופך, עודד. לו חלילה היה נכנס אל תוך החדר שבו שהו חבריך למשימה, היינו היום מובילים אנשי שירות נוספים בדרכם האחרונה.

יד הגורל הפגישה בינינו בפעם האחרונה לפני שבוע. אתה וחבריך לנפה אירחתם אותי בסיורי ברצועת עזה, בין היתר, ממש במקום שבו מצאת את מותך ימים אחדים לאחר מכן.

ניחלנו שיחה מקצועית סביב שולחן האוכל ונהניתי לראות מקצוענים אמיתיים שואלים ומציעים, איך ניתן לעשות יותר למען הביטחון. למרות היותך צעיר ביחידת, ניכר היה כי השתלבת היטב בחבורה.

אבל כשהתעניינתי לגבי בני משפחתך ומקום מגוריך קרנת מאושר. לא היה אפשר שלא להבחין בכך. 'שתי בנות ובן', אמרת עוד לפני שסיימתי את השאלה. רנית

סיפרה לי בגאווה שיובל, ירדן ודניאל, כאשר הם מתעוררים בלילה, קוראים 'אבא' ולא דווקא 'אימא'. דע לך עודד, שהרבה מאתנו בשירות מנסים להגיע להישג זה, ולא בהצלחה מרובה...

היית בתחילת דרכך בשירות. בהיבט האישי, בניית משפחה לתפארת. לא היה אפשר שלא להבחין בקשר החם בין המשפחה שהקמת לבין המשפחה שבה גדלת. אלה שהכירוך מקרוב, הצביעו על אהבתך למשפחה, כדבק המלכד את אנשיה.

אהבנו אותך עודד כאדם, כאיש שירות, כבעל משפחה. רנית והילדים אומצו לחיק השירות באותו רגע שבו מטען המוות הלם בך והלם במשפחה. נתמוך ונסייע בכל מקום, בכל עת, בכל מצב.

לצערי, גם שירות ביטחון כללי איננו יכול להחזיר - לכם, משפחת שרון, לשירות ולעם ישראל - את עודד. עודד בלם מחבל בגופו, ושילם בחייו! יהי זכרו ברוך.

